

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ι.Ν.ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ & ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

Διεύθυνση: Κοιμ.Θεοτόκου 11, "Αγ.Στέφανος 14565

Τηλέφωνο / Φάξ: 210 8141919

email: enoria_koimth_agst@yahoo.gr Διαδίκτυο: www.agios-stefanos.gr

Έτος 5° / Τεύχος 53° / Ιούνιος 2016

Έρμηνεία Αγίας Γραφής

Η Παλαιά στην Καινή Διαθήκη Μάθημα 9ο (Ματθ. 1,20-23)

Ο άγγελος παραγγέλλει στον Ίωσήφ να παραλάβει την γυναίκα του Μαριάμ στην οίκία του με την πληροφορία ότι τό συλληφθέν στην Κοιλία Της είναι εκ Πνεύματος Αγίου (1,20). Του λέγει μάλιστα ότι ο υίός πού θά γεννηθεί θά λάβει από Αυτόν τό όνομα Ίησοῦς: «Τέξεται δέ υιόν και καλέσεις τό όνομα αυτού Ίησοῦν». Δέν θά διάλεγε ο Ίωσήφ τό όνομα του Παιδιού, αλλά άπλως θά τό άπένειμε αυτός. «Και καλέσεις», του είπε. Τό όνομα Ίησοῦς είναι αυτό πού έφανέρωσε ο άγγελος στην Παρθένο κατά τον Εύαγγελισμό¹. Συγχρόνως δέ ο άγγελος δίνει στον Ίωσήφ και την σημασία του όνόματος αυτού: «Αυτός γάρ σώσει τον λαόν αυτού από των άμαρτιών αυτών». Ο Μεσσίας δέν έρχεται σαν πολιτικός ήγέτης και επαναστάτης, αλλά ως Σωτήρας, έλευθερωτής μας από την βαρεία δουλεία της άμαρτίας.

Έπειδή τό θέμα μας είναι να σπουδάσουμε τή Παλαιά Διαθήκη στην Καινή, θά αναφερθούμε εδω στο ιουδαϊκό όνομα Ίησοῦς, «Γιεχουσούα» κατά την πλήρη μορφή του όνόματος² ή «Γιεσουά» κατά την συνεπτυγμένη μορφή³. Τό όνομα σημαίνει ο «Γιαχβέ είναι σωτήρας». Στόν Ίωσήφ όμως ο άγγελος είπε ότι «Αυτός», τό Παιδίον πού πρόκειται να γεννηθεί, Αυτός θά σώσει τον λαό από τις άμαρτίες. Αυτός θά είναι ο Σωτήρας.

Άς ακούσουμε εδω και τό σχόλιο του HENRY στό όνομα «Ίησοῦς»: «Ίησοῦς είναι τό ίδιο όνομα μέ τό JOSHUA (τό όνομα του Ίησοῦ του Ναυή), μόνο πού ή κατάληξη είναι παραλλαγμένη σύμφωνα μέ την έλληνική γλώσσα. Από τους

βδοκον- Έμή-τα ο Joshua λέγεται Ίησοῦς⁴. Στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχουν δυό πρόσωπα μέ αυτό τό όνομα, πού και τά δυό είναι έπιφανείς τύποι του Χριστού: Είναι ο Ίησοῦς του Ναυή, πού ήταν ο πρώτος άρχηγός των Ίσραηλιτών κατά την πρώτη έγκατάστασή τους στην Χαναάν, και ο Ίησοῦς, πού ήταν ο άρχιερέας τους κατά την δεύτερη έγκατάστασή τους μετά την αιχμαλωσία⁵. Ο Χριστός είναι ο Ίησοῦς μας. Είναι και τά δυό: Και ο άρχηγός της σωτηρίας μας και άρχιερέας της όμολογίας μας και στά δυό Σωτήρας μας – ένας Ίησοῦς του Ναυή, πού έρχεται αντί του Μωυσή και κάνει για μᾶς αυτό τό όποιο άδυνατούσε να κάνει ο νόμος, στό όποιο

άσθενούσε. Ο Ίησοῦς του Ναυή ονομάστηκε «HOSEA», αλλά ο Μωυσής πρόταξε την πρώτη συλλαβή του όνόματος JEHOVAH και έτσι έκανε τό όνομα «JEHOSHUA»⁶, για να υποδηλώσει ότι ο Μεσσίας, πού θά έφερνε αυτό τό όνομα, θά είναι ο Γιαχβέ· έτσι Αυτός είναι άξιος να σώζει στο παντελές, οὔτε υπάρχει σε κανέναν άλλον σωτηρία».

Ο εύαγγελιστής Ματθαίος, όπως είπαμε, θέλει να άποδείξει στο Εύαγγελίό Του, ότι στο Πρόσωπο του Χριστού εκπληρώθηκαν όλες οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης περί του Μεσσία. Και ειδικά στο προηγούμενο και στο παρόν μάθημά μας ο Εύαγγελιστής μᾶς λέει για την παρθενική σύλληψη του Χριστού, για να πεί τώρα ότι αυτό έγινε για να εκπληρωθεί ή σχετική προφητεία του Ίησαΐα. Ο προφήτης Ίησαΐας είχε πεί για την παρθενική γέννηση του Μεσσία λέγοντας, «Ίδού ή παρθένος έν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι τό όνομα αυτού Έμμανουήλ»⁷.

Τήν προφητεία αυτή ο Ίησαΐας την είπε στον Άχαζ, τον βασιλέα του ιουδαϊκού κράτους, όταν αυτός έτοιμαζόταν για τον πόλεμο έναντίον των Ίσραηλιτών και των Άραμαίων.

¹ βλ. Λουκ. 1,31
² βλ. Ήξοδ. 24,13
³ βλ. Νεεμ. 7,7

⁴ βλ. Πράξ. 7,45. Έβρ. 4,8
⁵ Ζαχαρ. 6, 11.12

⁶ Άριθμ. 13,16
⁷ στίχ. 21. Ήσ. 7,14

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ «μάτι» καὶ τὴν βασκανία (γ)

Μέσα προστασίας (συνέχεια)

Κάθε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὶς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς πίστεως· κάθε ἄλλο «ξόρκι» ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸν ἀφήνει ἀνίσχυρο μπροστὰ στὶς «μεθοδεῖες τοῦ πονηροῦ». Ὅποιος χρησιμοποιεῖ «ξόρκια» καὶ «φυλαχτὰ» καὶ «χαϊμαλιά» εἴτε γιὰ τὸν ἑαυτό του εἴτε γιὰ δικούς του ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ξέρει ὅτι ἔτσι μολύνει τὸ βάπτισμά του, δείχνει ἀπιστία καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸ Θεό, καὶ ἐπομένως ἀντὶ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὸ κακό, παραδίδει τὸν ἑαυτό του σὲ μισάνθρωπες ἐπιρροές.

Ἐπὶ τὰς βέβαια τα χριστιανικὰ φυλαχτὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα μποροῦν καὶ πρέπει νὰ μεταχειρίζονται οἱ πιστοί. Πολὺ ἀποτελεσματικὸ φυλαχτὸ εἶναι ὁ σταυρὸς, πὺν πρέπει νὰ φορᾶνε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, γιὰτὶ οἱ δαίμονες φοβοῦνται τὴ δύναμή του, ἀφοῦ εἶναι τὸ φυλακτήριον ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τὰς βέβαια καὶ ἄλλα μέσα τῆς πίστεώς μας, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπικαλούμαστε τὴ δύναμη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ μποροῦμε νὰ ἀποτρέψουμε κάθε κακό. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουμε ὑπόψη μᾶς ὅτι κανένα ἁγιαστικὸ μέσο τῆς Ἐκκλησίας δὲν μᾶς βοηθᾷ χωρὶς μία ἀπαραίτητη προϋπόθεση, τὴν πίστη. Πρέπει νὰ ἔχουμε πίστη σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη καὶ χωρὶς ἀμφιβολίες στὸ Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ στὴ διδασκαλία του. Καὶ αὐτὴ ἡ πίστη μεταφράζεται σὲ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ πίστη στὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς· τὸ νὰ ἐφαρμόζουμε καὶ νὰ ἀκολουθοῦμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, τὸ νὰ ἐκκλησιαζόμεστε τακτικά, ἢ θερμὴ προσευχή, νὰ ἐξομολογούμεστε συχνά, καὶ νὰ κοινωνοῦμε. Τότε βεβαίως κανένα κακό, καμία ἐπιβουλή, καμία βασκανία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψει, καὶ κυρίως δὲν μπορεῖ νὰ

μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν πίστη καὶ ἀπὸ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Μὲ τὴν προσευχὴ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸ Θεό. Μὲ τὴν ἐξομολόγηση ἀπαλλασσόμαστε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας, οἱ ὁποῖες εἶναι βάρος στὴ ψυχὴ μας καὶ τεῖχος πὺν ἐμποδίζει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἀγιάσει καὶ νὰ μᾶς προστατέψει. Μὲ τὴ θεία κοινωνία ἐνωνόμαστε μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό καὶ γινόμαστε καὶ ἐμεῖς «θεοὶ κατὰ χάριν». **Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριότερα ἁγιαστικὰ μέσα καὶ φυλαχτὰ πὺν μὲ πολλὴ ἀγάπη προσφέρει ἡ μητέρα Ἐκκλησία σὲ κάθε παιδί της, πιστὸ μέλος της.**

Ἀπὸ αὐτὰ ξεκινώντας καὶ μὲ τὶς συμβουλές πάντοτε τοῦ πνευματικοῦ μας πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα, τὸ

σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τὶς εὐχὲς ἀπὸ τὸν ἱερέα, τὸν μικρὸ καὶ τὸν μεγάλο ἁγιασμό καὶ λοιπά. **Προσοχὴ λοιπὸν καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε τί πὺν δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικὸ μέσο ἁγιασμοῦ· προσοχὴ καὶ ἀπὸ κάποια φυλαχτὰ πὺν ὀρισμένοι ἐπιτήδαιοι παρουσιάζουν ὡς «τῆς ἐκκλησίας», μὲ σακουλάκια, φυλλαράκια, ξόρκια, χαρτάκια, ψωμάκια, πανάκια καὶ τὰ ὅμοια, διότι ἔτσι ξεγελοῦν τοὺς ἀπλούστερους καὶ ἐκμεταλλεύονται τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ τὴν ἀνασφάλεια πολλῶν, μὲ σκοπὸ τὴ βεβήλωση τῆς πίστεως καὶ τὸν προσπορισμὸ εὐκόλου πλουτισμοῦ.**

Ὅταν τὰ παιδιά τὰ μικρὰ συμβεῖ νὰ πάθουν ἐκ βασκανίας, θὰ παίρνετε ὀλίγο βαμβάκι, θὰ τὸ βουτᾶτε εἰς τὸ κανδήλι πὺν ἔχετε εἰς τὰς εἰκόνας, θὰ ἀλείφετε τὸ παιδί εἰς τὸ μέτωπον καὶ

τὸ πρόσωπον σταυροειδῶς καὶ θὰ λέγετε τὸ ἐξῆς τροπᾶριον⁸: «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης, Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρὸς βασιλέων τὸ κραταίωμα, Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα, Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

Ἡ βασκανία κατὰ τὸν Ἅγιο Γέροντα Παῖσιον⁹

- Γέροντα, τὴ βασκανία τὴν παραδέχεται ἡ Ἐκκλησία;

- Ναί, ὑπάρχει καὶ εἰδικὴ εὐχὴ (Ὁ Γέροντας τόνιζε πὺς μόνο ὁ ἱερέας μπορεῖ νὰ διαβάσει τὴν εὐχὴ γιὰ βασκανία). Ὅταν κανεὶς λέει κάτι μὲ φθόνον, τότε πᾶνει τὸ «μάτι».

- Πολλοί, Γέροντα, ζητοῦν «ματάκια» γιὰ τὰ μωρὰ, γιὰ νὰ μὴν τὰ ματιάξουν. Κάνει νὰ φοροῦν τέτοια;

- Ὁχι, δὲν κάνει. Νὰ λέτε στὶς μητέρες σταυρὸ νὰ τὰ φοροῦν.

- Γέροντα, ἂν κανεὶς ἐπαινέσει ἕνα ὠραῖο ἔργο, καὶ αὐτοὶ πὺν τὸ ἔφτιαξαν δεχθοῦν τὸν ἔπαινον μὲ ὑπερήφανο λογισμό καὶ γίνονται ζημιὰ, αὐτὸ εἶναι βασκανία;

- Αὐτὸ δὲν εἶναι βασκανία. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν λειτουργοῦν οἱ πνευματικοὶ νόμοι. Παίρνει τὴ Χάρη Του ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τότε γίνεται ζημιὰ. Βασκανία ὑπάρχει σὲ σπάνιες περιπτώσεις. Ἰδίως οἱ ἄνθρωποι πὺν ἔχουν ζήλεια καὶ κακότητα – λίγοι εἶναι τέτοιοι – αὐτοὶ εἶναι πὺν ματιάξουν. Μιὰ γυναίκα λ.χ. βλέπει ἕνα παιδάκι χαριτωμένο μὲ τὴν μάνα του καὶ λέει μὲ κακότητα: «Γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ εἶχα ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιδί; Γιὰτὶ νὰ τὸ δώσει ὁ Θεὸς σ' αὐτή;» Τότε τὸ παιδάκι ἐκεῖνο μπορεῖ νὰ πάθει ζημιὰ – νὰ μὴν κοιμᾶται, νὰ κλαίει, νὰ ταλαιπωρεῖται, γιὰτὶ ἐκεῖνη τὸ εἶπε μὲ μιὰ κακότητα.

⁸ Συμβουλὴ γ. Φιλοθέου Ζερβάκου

⁹ Γέροντος Παῖσιου Ἁγιορείτου Λόγοι Α', Μὲ πόνο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ σύγχρονον ἄνθρωπον, σ. 109

Ἀντιαιρετική Στήλη

Τί πιστεύουν οί αίρέσεις γιὰ τὸν Χριστὸ (12)

ΠΑΥΛΙΚΙΑΝΟΙ. Αἰρετικοί του Ζ' αἰώνα στὴν Ἀρμενία. Πίστευαν στὸν δυαλισμὸ (=δύο θεοὺς, καλὸν καὶ κακὸ) καὶ σὰν ἐπακόλουθά του: δοκητισμὸ, ἀντιϊουδαϊσμὸ. Δέχονταν ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεός, ἀγνωστος ὡς τότε στοὺς ἀνθρώπους, ἀποκαλύφθηκε πρώτη φορά σ'αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος προέκυψε ἀπὸ τὴν οὐράνια Ἱερουσαλήμ ὡς μητέρα καὶ εἶχε φαινομενικὸ σῶμα.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ ΣΑΜΟΣΑΤΕΥΣ. Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Ἀνέπτυξε καὶ διεμόρφωσε τὸν υἰοθετισμὸ. Δεχόταν τὸν Θεὸ ὡς ἓνα πρόσωπο καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ἀπλὲς ἀπρόσωπες δυνάμεις. Καὶ τὰ δύο μπορούσαν νὰ ταυτισθοῦν. Δεχόταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα Υἱὸς καὶ τὴν χρησιμοποίηση τοῦ ὀνόματος «Λόγος» καὶ ἐξέταζε τὴ σχέση του πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Δὲν δεχόταν τὴν ὑπερφυσικὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν διέφερε σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ βαπτίσματος ἐνεργοῦσε σ'αὐτὸν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπρόσωπη αὐτὴ θεία δύναμη. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἦταν ὅμοια μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς αὐτῆς θείας δυνάμεως στὸν Μωυσῆ καὶ στοὺς Προφῆτες, ἀλλὰ σὲ μεγαλύτερη βαθμίδα. Τὴν ἐνέργεια αὐτὴ προσδιόριζε ἀκριβέστερα σὰν «ἐνοίκηση» καὶ σὰν «συνάφεια» τῶν δύο.

ΠΡΑΞΕΑΣ. Ἀντιτριαδίτης ἀπὸ τὴ Φρυγία, στὰ τέλη τοῦ Β' αἰώνα. Δίδασκε ὅτι ὁ Λόγος δὲν εἶναι διαφορετικὴ ὑπόσταση ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι δύο δυνάμεις καὶ ἐνέργειες τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ. Τὸ θεῖο αὐτὸ πρόσωπο, ποὺ οἱ ἄνθρωποι καλοῦν Πατέρα, ἐνανθρώπησε καὶ γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο καὶ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε.

ΠΡΟΣΚΙΛΛΙΑΝΙΣΤΑΙ. Ἡ αἵρεση αὐτὴ προῆλθε ἀπὸ τοὺς Μανιχαίους, στὴν Ἰσπανία, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰώνα. Παραδέχονταν τὸν Χριστὸ ὡς ἀγέννητο καὶ πίστευαν ὅτι ἡ θεία φύση τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἀνθρώπινη.

ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ. Γνωστικὸς ποὺ δίδασκε γιὰ τὸν Χριστὸ «οὐχὶ μόνον οὐ γενόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀγέννητον καὶ ἀσώματον καὶ ἀνείδεον». Φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους κατὰ φαντασία μᾶλλον καὶ ὄχι ἀληθινά. Καὶ ἐνῶ λέει τὸν Σωτῆρα ἀγέννητο, λέει ἐπίσης ὅτι ὁ Πατέρας τοῦ Χριστοῦ, θέλοντας νὰ καταλύσει μαζὶ μὲ ἄλλους ἀγγέλους καὶ τὸν Θεὸ τῶν Ἰουδαίων, ποὺ ἦταν κι αὐτὸς ἓνας ἀγγελος, ἔστειλε τὸν Χριστὸ στὸν κόσμον, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ποὺ πιστεύουν σ' αὐτόν. Λέει ἀκόμη ὅτι πλάσθηκαν δύο ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἓνας ἀγαθὸς καὶ ἓνας φαῦλος, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους προέρχονται δύο γένη ἀνθρώπων στὸν κόσμον, τὸ ἀγαθὸ καὶ τὸ πονηρὸ.

Ἀγιολογικὴ Στήλη

Προφήτης Ἐλισσαῖος 14 Ἰουνίου

Προφήτης στὴν γλῶσσα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι ὁ θεολόγος, δηλαδή ὁ θεοπτης. Αὐτὸς ποὺ “ἐν Ἄγιῳ Πνεύματι” εἶδε τὸν Θεὸ καὶ ἔχει προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ὑπάρξεώς Του καὶ τῆς ἀγάπης Του. Αὐτὸς ποὺ βιώνει ἐσωτερικὰ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἰσθάνεται νὰ πλημμυρίζη ὅλη του τὴν ὑπαρξη, καὶ ὁ λόγος τοῦ ἔχει δύναμη, εἶναι ζωοποιός, ἀναγεννητικὸς καὶ “ἄλατι ἡρτημένος”, καὶ μπαίνει κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά. Δὲν συμβαίνει πολλές φορές καὶ σὲ μᾶς, τὸ νὰ ἀκούσουμε ἢ νὰ διαβάσουμε μιὰ ὁμιλία ἐνὸς ἀγίου καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε ὅτι ἄγγιξε τὴν ψυχὴ μας, ὅτι μᾶς μίλησε στὴν καρδιά; Ὁ λόγος τῶν θεοπτῶν Ἄγιων φέρνει στὴν ψυχὴ κατάνυξη, ὄρεξη καὶ μεράκι γιὰ προσευχή, δημιουργεῖ ἔμπνευση, ὁδηγεῖ στὴν μετάνοια. Εἶναι λόγος τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιο ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα τους.

Ἡ Ζωὴ καὶ ὁ λόγος τῶν Προφητῶν ὅμως δὲν συγκινεῖ ὅλο τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνο τους καλοπροαίρετους. Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν διάθεση νὰ πιστεύσουν, οἱ ἅγιοι θεωροῦνται ἀφύσικοι καὶ παράλογοι ἄνθρωποι. Εἶναι βαρεῖς καὶ ἀνεπιθύμητοι, ὅπως ἦταν ὁ Χριστὸς γιὰ τοὺς Φαρισαίους. Δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ τὸν βλέπουν, οὔτε νὰ τὸν ἀκοῦνε καὶ ἐπιδίωκαν τὴν ἐξαφάνισή Του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν καταλάβουν ἀφοῦ ἡ ἀλαζονία καὶ ὁ φθόνος τοὺς εἶχαν τυφλώσει καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἀγαπήσουν, ἀφοῦ ἡ καρδιά τους εἶχε γίνει σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστεύσουν, γιὰ τὸν ἕνα τὴν διάθεση νὰ μετανοήσουν. Ἡ πίστη ἀπαιτεῖ αὐταπάρνηση καὶ ἀγῶνα.

Ὁ κλῆρος τῶν ἀγίων, κατὰ κανόνα, εἶναι ἡ ἀμφισβήτησή τους ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τους. Τοὺς καταλαβαίνουν ὅσοι ἔχουν τὸν ἴδιο τρόπο ζωῆς.

Ὁ Ἐλισσαῖος, ὅταν ἐχρίσθη Προφήτης ἀπὸ τὸν διδάσκαλό του Ἡλία, γνωρίζοντας πολὺ καλά τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάρος τῆς διακονίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀναλάβῃ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε διπλὴ Χάρη ἀπὸ τὸν Θεό. Ὅταν ὁ προφήτης Ἡλίας πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ ὅτι θὰ ἀναληφθῆ, τοῦ εἶπε: «Ζήτησέ μου τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω, πρὶν ἀναληφθῶ ἀπὸ σὲ στὸν οὐρανό». Καὶ ὁ Ἐλισσαῖος ὡς ὑπεύθυνος ἄνθρωπος καὶ ὄριμος πνευματικὰ δὲν ζήτησε ὑλικά πράγματα, ὅπως χρήματα, κτήματα κ.λ.π., ἀλλὰ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα διπλή. Σὰν νὰ ἔλεγε στὸν διδάσκαλό του ὅτι ἐσύ εἶσαι μεγάλος καὶ δυνατὸς καὶ μὲ τὴν Χάρη ποὺ ἔλαβες μπόρεσες νὰ ἀνταποκριθῆς στὴν κλίση καὶ στὸ ἔργο σου, ἐνῶ ἐγὼ ὁ μικρὸς καὶ ἀδύνατος γιὰ μπορέσω νὰ τελειώσω τὴν ἀποστολή μου χρειάζομαι τὴν διπλάσια ἀπὸ σένα Χάρη. Οἱ ταπεινοὶ εἶναι οἱ ἐξυπνότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ αὐτῆ πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴν ταπείνωσή του, ἀλλὰ καὶ πρὸς χάρη τοῦ Διδασκάλου του.

Πρόγραμμα Ἀκολουθιῶν Ἰουνίου 2016

Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Ἐφημέριος
Μὴν Ἰούνιος ἔχων ἡμέρας 31 Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ ὥρας 9	Καθημερινῶς τελεῖται ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στίς 7.00 μ.μ.		1 μ. Ἁγιασμός 8.30 π.μ.	Τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στίς 14,21 Ἰουνίου ἀπὸ τὶς 6.30 μ.μ. καὶ στίς 7,28 Ἰουνίου ἀπὸ τὶς 10 π.μ.		4 Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Τριαντάφυλλος
5 ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Τυφλοῦ Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.			8 Ἀπόδοση τοῦ Πάσχα Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ 8.30 μ.μ. 01.00 π.μ.	7 ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥ		11 Ἁγ. Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ Παρεκκλήσιο Ἁγ. Δημητρίου Λ. Μαραθῶνος Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Ἀνδρέας
12 ΚΥΡΙΑΚΗ Ἁγ. Πατέρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.		Οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ διακονοῦν στὸ Κοιμητήριον κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.			17 Τρισάγια ἐπὶ τῶν μνημάτων 6.00 μ.μ. Ἑσπερινὸς Ψυχосαββάτου Κοιμητηριακὸ Παρεκκλήσιο Ἁγ. Βαρβάρας 7.00 μ.μ.	18 Ψυχосάββατο Θ. Λειτουργία Κοιμητηριακὸ Παρεκκλήσιο Ἁγ. Βαρβάρας 7.00 π.μ. *** ΜΕΓΑΣ Ἑσπερινὸς Πεντηκοστῆς 7.00 μ.μ.	π. Χρυσοβαλάντης
19 ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Θ. Λειτουργία καὶ Ἑσπερινὸς Γονυκλισίας 7.00 π.μ.	20 Ἁγ. Πνεύματος Θ. Λειτουργία (Ἐνοριακὸς Ναός καὶ Ἐξωκκλήσι Ἁγ. Τριάδος) 7.00 π.μ.				24 Γενέθλιον Προδρόμου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	25 Ἑσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Τριαντάφυλλος
26 ΚΥΡΙΑΚΗ Ἁγ. Πάντων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.			29 Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου & Παύλου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	30 Ἁγ. Δώδεκα Ἀποστόλων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς Ἁγ. Ἀναργύρων Παρεκκλήσιο λόφου Νυμφῶν 7.00 μ.μ.			π. Ἀνδρέας